

рѣката, подпрѣлъ на една ела пушката си и се заловилъ да бере. Ала подиръ малко нѣщо изшумѣло, пропукали клони. Той се покачилъ на едно високо мѣсто да види, какво шуми. Погледналъ къмъ малкото

дере и видѣлъ мечката съ дветѣ малки мечлета. Видѣла го и мечката и като разбрала, че е войникъ, започнала пакъ да се закача и играе съ мечлетата. А войникътъ се върналъ, грабналъ пушката си, прице-

лилъ се въ нея, гръмналъ и я улучилъ. Като видѣла ударената майка страшното, навела се, грабнала едното мече, хвърлила го отвждъ дерето, грабнала и другото, хвърлила и него, па се повърнала и се спуснала срещу войника. А той до това време ѝ стрелялъ още два пжти и все я улучвалъ. Но като видѣлъ, че мечката реве и иде срещу него, помислилъ, че не е успѣлъ да я удари на слабо мѣсто, та подбѣгналъ нагоре, да залегне задъ нѣкоя дебела ела и пакъ да ѝ стреля. Хубаво си направилъ смѣтката той, но забравилъ, че е съ царвули. А тѣ се плъзгатъ, пущинитѣ, по тревата и по сухитѣ борови игли. Спустналъ се той, но се подхлъзналъ и ха — назадъ. А пушката му се отплеснала отъ ржката и се шумгнала по стръмното въ малинацитѣ. Уплашилъ се, и краката му станали кжсички единъ чеперекъ. А разлютената мечка задъ гърба му. Че като го настигнала, па, дериудри, дериудри, на пестилъ го направила.

Щомъ чухме гърмежитѣ, веднага разбрахме, какво е станало. Грабнахме пушкитѣ и се спуснахме надолу. Но когато стигнахме, какво да видимъ: войникътъ въ кърви. Мечката, като ни видѣ, го остави, спушна се въ малкото дере, прехвърли го и се изгуби въ букака. Никой отъ насъ не посмѣ да ѝ стреля. Знаехме, че вината не бѣше въ